



Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.

ВІРУЮ

№ 9 (152)

вересень
2011

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

Пробудженню – 90

7 вересня в Одесі урочисто відкрита Міжнародна ювілейна конференція «Пробудження», присвячена святкуванню 90-річчя п'ятидесятницького руху в країнах СНД, який зародився 1921 року в Одесі з приїздом місіонера Івана Воронаєва.



Спільна молитва

Урочисте відкриття розпочалося загальноміською молитвою в Німецькій євангельсько-лютеранській церкві. І це не випадково. Кірха – це символ єдності християн Одеси, тут свого часу відбувалися богослужіння не тільки лютеран, але й баптистів, п'ятидесятників, представників інших християнських конфесій. І саме тут провів своє останнє богослужіння перед арештом Іван Воронаєв.

Андрій Гамбург, заступник єпископа Німецької євангельсько-лютеранської церкви, звернув увагу на те, що треба молитися про нове пробудження для християнських церков.

Історик п'ятидесятницького руху Володимир Франчук нагадав про подвиг Івана Воронаєва, який приїхав до Одеси зі США у 1921 році і заснував першу слов'янську церкву християн віри євангельської в Одесі.

«Іван Воронаєв приїхав до Одеси зі США, хоча він ніколи не був американським громадянином. Він народився і жив у царській Росії, але був вигнаний звідти за проповідницьку діяльність. Після восьми років життя в Америці Воронаєв приїхав в Одесу. І Одеса стала столицею справжнього пробудження: протягом наступних восьми років відносної свободи були відкриті близько тисячі п'ятидесятницьких церков від Одеси і до Далекого Сходу: на Кавказі, у Ташкенті, Киргизії та інших регіонах. От чому Одеса для нас, п'ятидесятників, що

живуть у пострадянських країнах, настільки важлива, що ми святкуємо цей ювілей саме тут», – пояснив дослідник історії.

На завершення урочистого зібрання служителі всіх церков звершили спільну подячну молитву.

У конференції взяли участь більш ніж 300 делегатів із багатьох країн світу – Карелії, Киргизстану, Австралії, США, Бразилії, Аргентини, Парагваю, Уругваю, Канади та інших країн.

Під час ювілейної конференції відкрито музей-експозицію документів, фотографій, копій протоколів допитів та інших розсекречених паперів КДБ. Це єдина у своєму роді експозиція, що представляє раніше засекречені документи, зібрані в архівах України, Росії та інших пострадянських країн.

Делегати конференції «Пробудження» також побачили «Музей під відкритим небом» і репродукцію старозаповітної скінні Давида. Гості конференції змогли також відвідати святковий концерт в одеському Театрі опери та балету, взяти участь в екскурсії «Слідами Івана Воронаєва» та поринути в епоху 20-х років минулого століття, глянувши на Одесу очима наших предків.

У рамках конференції презентовано нову книгу професора Володимира Франчука «Пробудження: Від центру Одеси до околиць Росії», видану напередодні.

РІСУ.

Парламентарі, служителі Церков та іноземні гості зібрались на перший Національний молитовний сніданок

21 вересня вперше в історії незалежної України в столичному ресторані «Бельведер» у рамках Форуму християнських політиків пройшов Національний молитовний сніданок.

У ньому взяли участь українські та європейські політики, члени Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій, громадські діячі та експерти, а також представники дипломатичного корпусу. Серед представників Верховної Ради України були присутні народні депутати Оксана Білозір та Павло Унгурян, які виступили як ведучі заходу, а також Володимир Марущенко, Тарас Чорновіл, Микола Мартиненко, Катерина Лук'янова, Валерій Дубіль, Валерій Камчатний, Едуард Зейналов, Олег Новиков, Сергій Харовський.

Молитовний сніданок розпочався з виступів ієрархів та пасторів українських Церков, які дали духовні настанови присутнім політичним та громадським діячам. З промовою виступили представники Української Православної Церкви Київського патріархату, Української Греко-Католицької Церкви, Церкви Християн Віри Євангельської України, Римсько-Католицької Церкви в Україні та Церкви адвентистів сьомого дня.

Учасники і гості з-понад 12 країн світу обговорили проблеми захисту прав дітей та традиційних родинних цінностей, питання усиновлення сиріт та соціальної допомоги безпритульним.

«Рух молитовних сніданків у світі налічує понад 50 років. Його завдання – наблизити нас до наших християнських коренів», – нагадав Пітер Возу, президент Європейського християнського політичного руху.



Марина Одольська



Служителі Церков

Представник молитовної групи в німецькому бундестазі Тіло Штайнберг наголосив: «Тут ми відчуваємо, що ми в спільній європейській родині». Він висловив переконання, що віра – це те, що може об'єднати суспільство.

та хоровий колектив, а співачка Марина Одольська виконала пісню «Доброго дня, Ісусе!».

Молитовні сніданки здобули широкую популярність у парламентах США та Європи і мають вже майже 60-річну історію.



Струнний квартет

Народний депутат України Володимир Марущенко зауважив, що український Молитовний сніданок збігся в часі з ініційованими ХДС парламентськими слуханнями на тему «Інститут сім'ї в Україні», які відбулися у другій половині того ж дня.

У перервах між промовами перед учасниками виступили струнний квартет

Під час спільної молитви за власну країну та неформального спілкування політики й церковні лідери можуть обмінятися думками щодо широкого кола актуальних моральних, соціальних і політичних проблем.

Максим ВАСІН.

Інститут релігійної свободи.
м. Київ.

Український слід у центрі Азії



Буддистський храм

До доріг звикати доводиться. Далекі чи близькі – не так важливо. Вони стали частково повсякденного життя. Так і цього разу. Поїздка до країв сибірських не була винятком.

Особливими були враження – ще б пак, побувати в самому центрі Азії і навіть



В гостях у християн Туви

рукою поплескати холодний камінь монумента, на якому написано «Центр Азії». Центр – він і є центр.

А зовсім поруч, метрів за п'ятдесят,

– інший пам'ятник. Заквітчані стрічками декілька дерев'яних палів навколо купи каміння. Це звучить прозаїчно, але насправді це жертвник духам – покровителям Туви.

Отже, у самому центрі Азії – місце жертвоприношення та поклоніння. Саме тут, до речі, бере початок могутня ріка Єнісей, на березі якої стоїть буддистський храм. Це все у місті Кизилі – столиці Республіки Туви, або Тиви, як її тут називають.

Храм, або «хуре» – невеликий, десь, як православний храм у моєму рідному селі Борбині на Волині. За якусь хвилину його можна обійти по периметру і навіть рукою доторкнутися. Проте якщо ви торкаєтесь рукою до «центру Азії» – це одне, якщо ж так само притупите руку до кута храму – це зовсім інше. Це священнодіяство. Я спостерігав, як люди – молоді й старші обходили навколо храму, плескаючи долонею об ріг будівлі. Цим жестом забезпечується покровительство і охорона від «вищих сил». І якось неприємно бачити брудну пляму на білій поверхні стіни у тому місці, де її торкаються руки прочан. Ці темні плями є на кожному куті храму. Людина шукає захисту...

Трохи далі і ближче до центру – але не Азії, а міста – недобудований православний

храм. Кажуть, останні 20 років він перебуває у стадії будівництва. Якщо такими темпами будуватиметься й далі, то принаймні відповідатиме євангельському тексту «...храм цей будувався 46 років» (Івана 3:20).

І що цікаво – у Туві можна помітити український слід. Останні 20 років тут проповідують Слово Боже місіонери з України. Утворені церкви. Можливо, це збіг обставин, але місто Рівне у роки Другої Світової визволяли від німецьких окупантів воїни Тувинської дивізії (так я назвав це армійське формування). А в Кизилі, у самому центрі Азії, є вулиця Рівненська.

Ми зустрічалися зі служителями церков, тувінцями, знайомили їх із поглядом українських церков на пробудження в Туві. Спільний проект «Україна – Тува: мости братерства» може стати новою сходинкою для досягнення Доброю Новиною – Євангелієм усього народу Туви.

Микола СИНЮК.

Директор Волинської християнської місії «Голос надії».



Всеукраїнська Рада Церков проаналізувала державну політику стосовно релігійних організацій

Глави українських конфесій стурбовані урядовою політикою, яка ігнорує неприбутковий статус релігійних організацій та зрівнює їх у комунальних тарифах з комерційними підприємствами.

Про це йшла мова 22 вересня під час засідання Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій (ВРЦіРО), яке відбулось під головуванням президента Українського Біблійного Товариства Григорія Коменданта у приміщенні Українського Дому Біблії, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Рада Церков спрямувала звернення до Президента В. Януковича з проханням відновити існуючу раніше тарифну політику.

Іншим питанням на порядку денному був новий порядок оформлення віз для релігійних діячів – іноземців. Представники конфесій очікують від МЗС України проведення міжвідомчої наради з метою вирішення проблемних аспектів у процедурах видачі віз та оформлення посвідок на тимчасове проживання для священників.

Крім цього, керівники Церков і релігійних організацій ознайомилися із пропозиціями голови представництва дитячого фонду ООН (ЮНІСЕФ) пані Юкіе Моку у сфері соціального захисту дітей в Україні. Учасники засідання порушили питання популяризації виховання дітей-сиріт у сім'ях українських громадян та участі у Всесвітньому дні молитви та дії заради дітей.

Голова Національної експертної комісії з

питань захисту суспільної моралі Василь Костицький та народний депутат Павло Унгурян розповіли присутнім про ініціативу проведення

них країн, на якій планується обговорити взяті Україною зобов'язання перед Радою Європи у сфері державно-церковних відносин.



парламентських слухань на тему «Сучасне становище суспільної моралі в Україні, проблеми і перспективи та стан дотримання законодавства в цій сфері». Слухання відбудуться 6 листопада 2011 року.

Представники конфесій також обговорили майбутні заходи Ради Церков. Зокрема, мова йшла про організацію зустрічі з послами інозем-

На завершення засідання, яке було першим від Дня незалежності України, Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій одноголосно ухвалила спеціальне Звернення з нагоди 20-річчя відновлення державної незалежності України.

У засіданні взяли участь керівники 16 конфесій, які входять до складу Ради.

ЗВЕРНЕННЯ

Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій з нагоди 20-річчя відновлення державної незалежності України

Дорогі браття і сестри! Шановні співвітчизники!

Ми, члени Всеукраїнської ради Церков і релігійних організацій, представляємо 18 віросповідних напрямків (конфесій) трьох світових релігій. Ми різні, але нас об'єднують віра у Всевишнього і любов до землі, на якій ми живемо, любов до нашого спільного дому – незалежної держави України.

Цим зверненням ми вкотре бажаємо засвідчити і показати приклад українському суспільству: прихильникам різних поглядів можливо і необхідно знаходити порозуміння та співпрацювати заради спільного блага. Тому з нагоди ювілею найголовнішого свята нашої Вітчизни звертаємося до всіх із закликом до миру, взаєморозуміння та єдності у різноманітті.

20 років розбудови нашого державного життя беззаперечно доводять – у 1991 році український народ обрав складний, важкий, але правильний шлях – шлях незалежності та свободи. Нам було непросто в минулому, багато проблем і викликів потребують розв'язання і тепер. Але одне безсумнівне – незалежна Українська держава відбулася.

Тривалий час Україна не мала власної державності, через що український народ зазнав численних лих, найбільші з яких припали на ХХ століття. Відсутність своєї держави стала однією з першопричин численних трагедій, які випали на долю України, на долю жителів цієї землі незалежно від національності та віросповідання.

Кожному народу, як і окремій людині, властиве прагнення до свободи, до звільнення від пут рабства. Боже благословення і бажання народу України, висловлене на референдумі 1 грудня 1991 року, утвердили незалежність нашої країни. З цього шляху немає вороття.

Тому з усією відповідальністю хочемо висловити власне переконання: державна незалежність України – це не питання політики, не питання полеміки чи дискусій! Незалежна Українська держава, відстоювання її суверенітету, цілісності, плекання суспільного миру та злагоди, побудова відносин з сусідами і цілою світовою спільнотою виключно на основі рівноправності та партнерства мають бути пріоритетом для кожного громадянина України – незалежно від політичних поглядів, національності чи віросповідання.

Ніхто не має права розколювати українське суспільство за

релігійними, національними чи регіональними лініями. Ми – велика країна з давньою і складною історією. На нашій землі віками разом жили представники різних народів та релігій – Галичина і Донбас, Полісся і Закарпаття, Поділля і Крим – це наше різноманіття – регіональне, культурне, мовне, національне, віросповідне. Але це ми – єдиний український народ! Той же, хто, граючи на відмінностях, хоче посіяти ворожнечу, протистояння, ненависть чи навіть прагне розпаду України – чинить зло.

Завдяки державній незалежності України розпочалося будівництво нового громадянського суспільства, високими цінностями якого є свобода, поєднана з відповідальністю. Ми маємо цінувати цю можливість, відстоювати цей дар, пам'ятаючи, що без свободи не може бути повноцінного розвитку. А разом з тим не забуваючи, що безвідповідальна свобода веде до хаосу і руйнування.

Особливо хочемо наголосити на одному з аспектів свободи – свободі віросповідання. Попри численні проблеми в інших сферах суспільства Україна є одним з прикладів релігійної свободи. Ми дякуємо Богові за те, що можемо вільно молитися, звершувати богослужіння, проповідувати, займатися суспільним служінням, розбудовувати своє релігійне життя. Усе це ми маємо завдяки державній незалежності. Тому ми самі підносимо молитви за мир і благополуччя України, її добробут і процвітання і закликаємо до цього всіх віруючих людей.

Ще раз хочемо підкреслити – Україна, її державність та процвітання не є лише абстрактними поняттями, далекими від щоденного життя простих громадян. Україна – це кожен з нас. Тому від кожного з нас залежить, якою вона буде завтра.

Нам ще багато належить зробити. Бідність одних на фоні показного багатства інших, глибоко вкорінена корупція, моральна та духовна криза, правовий нігілізм, несправедливе судочинство та багато іншого – усе це виклики, які нам треба подолати разом.

Тож нехай кожен на своєму місці, у міру можливого і по совісті робить те, до чого він покликаний. Бо тільки спільними зусиллями ми змінимо життя в нашому загальному домі на краще. І нехай в цьому допоможе нам Господь!

Бажаємо всім миру і Божого благословення у добрих справах!
Ухвалено одноголосно 22 вересня 2011 року у Києві на засіданні Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

НЕБЕЗПЕКИ СЬОГОДЕННЯ

Новітні релігійні рухи: у чому їх привабливість?

У надзвичайно строкатій гамі нових (або відносно нових) для пострадянського простору релігійних освітніх заходів усе помітнішими стають ті із них, котрі обіцяють молоді досить добропорядну «буржуазну» перспективу.

Церква уніфікації Муна практикує уроки англійської, менеджерські курси і пропонує навчання за кордоном. У Сайєнтологічній церкві вас навчать вести ділові переговори і досягати матеріального достатку. «Трансцендентальна медитація» запропонує програму самоорганізації, як наслідок, особистого успіху. Психологічні дослідження послідовників нових релігій свідчать, що у більшості з них опісля залучення до гурту (комуни, братства) поліпшується суб'єктивне психічне самопочуття, з'являються відчуття захищеності і впевненості у майбутньому, життєва мета і подібне. Індивід отримує чіткі й недвозначні відповіді на питання, які його тривожать; він долучається до колективного (групового) спілкування.

Чому людина, яка, по суті, є істотою релігійною, потребуючи віри більше, аніж знань, обирає секти, а не Христову Церкву? Секти спрощують бачення світу і дають спрощені відповіді на глобальні питання людського буття і теології, практикують менш стереотипні богослужіння і більш доступну символіку, спираються на антиклерикальні настрої, і керують ними здебільшого миряни. І нарешті, секти діють серед найрізноманітніших соціальних груп, особливо там, де сильно відчутні почуття самотності, безсилля від неможливості знайти своє місце в житті.

Все більше і більше людей, не знаходячи духовної поживи навколо себе, споживають «духовність» нових ініціатив, які пропонують заспокоїти і виповнити життя сенсом так само, як і численні цілителі та маги, котрі обіцяють вирішити усі проблеми та цілители всі хвороби навіть за світлинами.

Описати увесь спектр нових релігійних рухів (НРР) не просто, він досить широкий. На сьогодні не існує якихось достатньо коректних соціологічних даних, але навіть первинний і побіжний аналіз ситуації, що склалася, підводить до певних висновків.

Успіх проповідників і «місіонерів» НРР прямо пропорційний браку активності і відсутності ентузіазму (і перш за все, любові) у місіонерів християнських Церков.

Цей успіх став можливим завдяки практично цілковитій релігійній безграмотності суспільства. У церковному середовищі відчувається явна відсутність активності у вивченні Біблії. А у світських колах – ані в школах, ані в вищих навчальних закладах до цього часу немає повноцінного знайомства з релігією.

Державні заклади, керівні структури та органи місцевого врядування не мають відповідних спеціалістів, однак призначають чиновниками, відповідальними за урегулювання взаємин релігійних громад з державою людей без будь-якої релігійної або церковно-історичної освіти.

Мотивом зацікавленості та захоплення НРР є також спрага екзотики, невдоволення реальним життям, нездатність знайти в ньому своє місце і очікування нових можливостей у новій культурі – своєрідна еміграція в екзотику.

Специфічний для посткомуністичних країн мотив – це гостра реакція на державний ідеологічний матеріалізм минулих років і побутовий міщанський матеріалізм сьогодення.

Сайєнтологи привабливі своїм дієвим ставленням до практичних питань психології, соціології, тілесного здоров'я та інших тем, які в традиційному церковному оточенні не прийнято освітлювати з християнських позицій. Досягнення науки у цих осередках подаються часто-густо як прозоріння їхніх лідерів і припускається, що саме вони (лідери) володіють істинним знанням. Сьогодні, коли в школах ведуться пошуки нових методичних систем, деякі НРР цим користуються і знаходять підтримку керівників державної освіти.

Безумовно, суттєвими є і економічні причини. Економічна розруха спричинилася до того, що західні гроші, якими володіють чимало НРР, відчиняють деякі адміністративні двері (хочеться вірити, що не всі), дозволяють орендувати зали, друкувати відповідну літературу, спокушати новачків різними подорожами, семінарами, безкоштовним харчуванням та іншим.

Особливу групу НРР становлять різного роду цілительства, астрологія. Сюди ж можна віднести різноманітні чаклунства, магії, міфології, НЛО та інші популярні сьогодні захоплення.

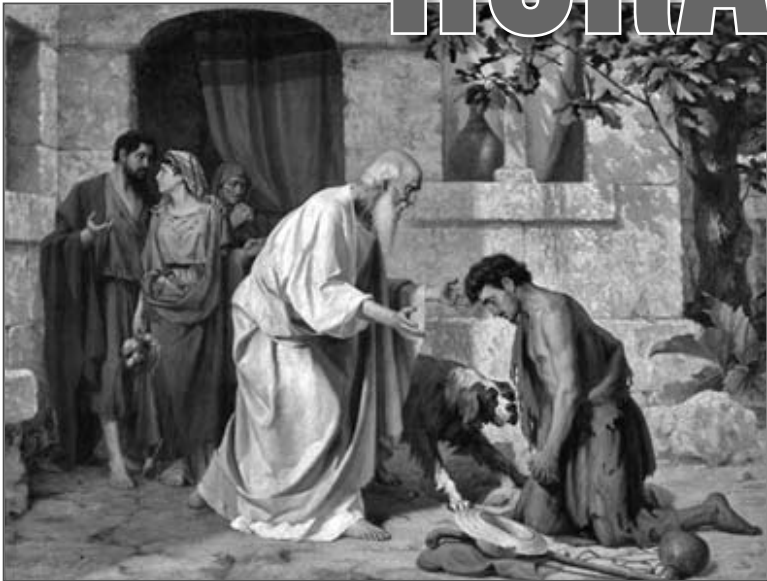
Особливого аналізу вимагає феномен, що отримав назву «Нью Ейдж» (Нова Епоха), оскільки цим ім'ям називають найрізноманітніші рухи, ініціативи, групи, практики, психологічні методики, котрі опікуються тілесним або душевним здоров'ям.

Володимир ФЕДОРОВ.



«Покайтеся ж та наверніться,
щоб Він змилювався над вашими
гріхами»

(Дії 3:19).



Благочестиве життя, добрі діла, хрещення, відвідування богослужінь тощо — усе це дуже добре і правильно, але не до цього, за великим рахунком, закликає нас Бог. Бог закликає до покаяння: «Тими ж днями приходять Іван Христитель і проповідіє в пустині юдейській та й каже: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне!» (Мт. 3:1-2); «А коли Іван виданий був, то прийшов Ісус до Галілеї, і проповідував Боже Євангеліє, і говорив: «Збулися часи — і Боже Царство наблизилося. Покайтеся і віруйте в Євангеліє!» (Мр. 1:14-15); «А Петро до них каже: «Покайтеся, і нехай же охреститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів» (Дії 2:38); «Не баріться Господь із обітницею, як деякі вважають це бар'єром, але вам довготерпіть, бо не хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9).

Що означає слово «покаяння»? Грецькою «покаяння» звучить як «метоноія», що значить «змінити мислення», «змінити курс після прийняття рішення».

Єврейською мовою «покаяння» звучить «шуб» — «жаліти за скоєним», «повернутись назад», тобто зробити поворот на 180 градусів.

Згідно із тлумачним словником, «покаяння» — це добровільне визнання скоєного вчинку, помилки. Покаятися — це означає признаватися в скоєнні гріха; глибоко кається за вчинене, відверто дікати собі; жаліти, визнавати свою помилку, вину.

Отже, покаяння — це, по суті, переміна стану розуму, душі і серця. Тобто це внутрішня переміна. Теологи вказують на три аспекти покаяння: інтелектуальний, емоційний і вольовий.

Інтелектуальне покаяння передбачає зміну ставлення до гріха, до Бога і до самого себе. Гріх сприймається як особиста вина, Бог — як Той, Хто справедливо вимагає звіту, а людина — як істота, яка буде цей звіт давати.

Писання говорить про інтелектуальний аспект покаяння як про пізнання гріха, «бо жодне тіло ділами Закону не виправдається перед Ним, — Законом бо гріх пізнається» (Рим. 3:20). Апостол Павло говорить цілком ясно: «Але я не пізнав гріха, як тільки через Закон» (Рим. 7:7).

Без прийняття Слова Божого не може бути глибокого, істинного розуміння гріха. Тільки тоді, коли Дух Святий проліє світло Божого Слова на розум і свідомість грішника, у його серці відбудеться справжнє, глибоке покаяння.

Емоційне покаяння містить в собі переміну почуття: гіркоту від вчиненого гріха і прагнення прощення. Молитва Давида про прощення вельми емоційна: «Помилуй мене, Боже, з великої милости Твоїєї, і з великого милосердя Свого заглянь беззаконня мої! Обмий мене зовсім з мого беззаконня й очисти мене від мого гріха. Бо свої беззаконня я знаю, а мій гріх передо мною постійно» (Пс. 51:3-5).

Інший приклад свідчить про те, що при покаянні задіяні емоції: «Я радію тепер не тому, що ви засмутились, а що ви засмутились на покаяння, бо ви засмутились для Бога, щоб ні в чому не мати втрати від нас. Бо смуток для Бога чинить каяття на спасіння, а про нього не жалуємо, а смуток світський чинить смерть. Бо ось саме це, що ви засмутились для Бога, яку пильність велику воно вам зробило, яку оборону, яке

ПОКАЯННЯ

домлення всім серцем суті і наслідків гріха, усвідомлення всієї жажливості відречення від влади Бога, неприйняття Його вимог.

Ізраїльські вожді і пророки клопотали за народ перед Богом і закликали людей до покаяння (Соломон — 1 Царів, розділ 8; Єремія — розділ 4; Осія — розділ 5).

Іван Христитель закликав: «Покайтеся, бо наблизилося Царство Небесне!» (Мт. 3:2).

Сам Господь Ісус закликав: «Покайтеся і віруйте в Євангеліє!» (Мр. 1:15), і після Його воскресіння проповідувано було в Ім'я Його покаяння і прощення всіх гріхів у всіх народах починаючи з Єрусалима (див. Лк. 24:47).

Апостоли проповідували: «Покайтеся ж та наверніться, щоб Він змилювався над вашими гріхами» (Дії 3:19).

Слова Господа іноді звучать як присуд: «Того часу прийшли були дехто та й розповіли Йому про галілеян, що їхню кров Пилат змішав був із їхніми жертвами. Ісус же сказав їм у відповідь: «Чи ви думаєте, що оці галілеяни, що так постраждали, грішніші були від усіх галілеян? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так! Або ті вісімнадцять, що башта на них завалилася була в Силоамі й побила їх, — чи думаєте, що ті винні були більш за всіх, що в Єрусалимі живуть? Ні, кажу вам; та коли не покається, то загинете всі так!» (Лк. 13:1-5).

Тому необхідно ретельно проаналізувати характер нашого покаяння.

Що не є покаянням? Ось що говорить про це Артур Плінк, автор книги «Покаяння»: «Тремтіння, слухаючи Слово Боже, — це ще не означає покаятися. Я спостерігав, як люди блідли на викривальних проповідях, але наступного дня все було забуто. «Чи віруєш ти, що Бог один? Добре робиш! Та й демони вірують — і тремтять» (Як. 2:19). Бути «майже переконаним» — не означає покаятися. Визнавати над собою всемогутню Божу руку — це не означає покаятися. Можна робити те, що приводить до покаяння, але попри це залишатися нерозкаяним. Докази цьому знаходимо в Новому Заповіті: Юда признався в своєму грісі перед священниками, навіть розкався і повернув їм гроші. Чи було це покаянням? Чи був він спасений? Ні, він пішов і повісився!».

Покаяння — це заповіт з Богом, що веде в нове життя. Міркою нового життя, в якому людина стає новою людиною, служить не ступінь освіченості, що досягається своїми зусиллями, і не ступінь досконалості, яка, знову ж таки, досягається заради самоутвердження. Ніякими ділами і ніякою людською міркою неможливо визначити міру нового життя, бо воно спрямоване до Царства Небесного. Цією міркою стає Сам Христос як Той, Хто дарує нове життя силою Духа Святого.

Покаяння — це не виголошені на вітер слова і не обряд посвячення. Покаяння — це значить покласти Самого Бога у своє життя, прийняти Його праведність, одягнутися в Його святість, одержати дар Духа Святого, народитися в Божій сім'ї, увійти в життя вічне: «А що ви сини, Бог послав у ваші серця Духа Сина Свого, що викликає: «Авва, Отче!»». Тому ти вже не раб, але син. А як син, то й спадкоємець Божий через Христа» (Гал. 4:6-7).

Апостол Павло пише: «Я розп'ятий з Христом. І живу вже не я, а Христос проживає в мені. А що я живу в тілі тепер — живу вірою в Божого Сина, що мене полюбив і видав за мене Самого Себе» (Гал. 2:19-20). Не за заслуги, не за діла, а тільки через віру в діло Господа, звершене Ним на Голгофі, і через покаяння відбувається наше всиновлення. І далі: «Бо ви всі сини Божі через віру в Христа Ісуса! Бо ви всі, що в Христа охрестилися, у Христа зодягнулися!» (Гал. 3:26-27).

З того дня, коли ми приймаємо у своє серце Ісуса Христа як Господа і Спасителя, починається наше нове життя. Ця подія і є відправним пунктом у життя вічне, в Царство Небесне, до Самого Бога, Отця нашого. «Не зважаючи ж на часи невідомості, Бог ось тепер усім людям наказує, щоб скрізь каялися, бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав докази всім, із мертвих Його воскресивши» (Дії 17:30-31).

Олександр ЧУЛАНОВ.

Українські вчені б'ють тривогу ЗВЕРНЕННЯ

Президентові України В. Ф. ЯНУКОВИЧУ
Голові ВР України В. М. ЛИТВИНУ
Прем'єр-міністру М. Я. АЗАРОВУ
Депутатам Верховної Ради України
Священнослужителям християнських Церков

Ми, християни, вчені Академії наук України, вкрай занепокоєні духовним станом нашого суспільства, особливо молоді. У повсякденному житті ми всі стаємо свідками засилля обману, корупції, насилля. Пияцтво, наркоманія, проституція, злочинність — не рідкість навіть серед неповнолітніх дітей. Як свідчить статистика, збільшилась кількість ВІЛ-інфікованих людей, що загрожує генофонду нашої нації. Люди вже починають сприймати гомосексуалізм як звичайне, нормальне явище. Під виглядом боротьби за права людини і демократію пропагується терпиме ставлення до одностатевих відносин, легалізація одностатевих шлюбів, привілювання таких «союзів» до традиційних сімей з наданням їм права на усиновлення.

Таким чином, іде руйнування інституту сім'ї — основної ланки держави. Наслідки гомосексуалізму цілком очевидні: поширення СНІДу і низька народжуваність, адже одностатеві шлюби не дають потомства. Так спотворюється саме поняття про суспільну мораль.

Аморальність почала втілюватися в душі людей через пресу, телебачення, Інтернет, які пропагують насильство, порнографію, відкритий секс, жорстокість. Якщо людство не зупиниться у своєму безглузді та розбещеності, порушуючи Божі фізичні і духовні закони, воно само себе прирече до самознищення.

Усе це — наслідок бездуховності і втрати моральних цінностей. Духовне відродження можна здійснити тільки на основі християнської моралі, яка базується на вченні нашого Господа і Спасителя Ісуса Христа. Замість ненависті воно сповідує любов, замість помсти — прощення, чого нема в інших релігіях.

Людство хворе, і йому треба повернутись до Бога з покаянням, до чого закликає нас Господь Ісус Христос: «Якщо

не покається, усі так само загинуть» (Лк. 13:5). Перші американські президенти Дж. Вашингтон, Дж. Адамс, Дж. Медісон, Авраам Лінкольн та інші визнавали свою залежність від Бога і в часи небезпеки для країни призначали день посту, примирення і молитви, закликали народ разом із владою і священнослужителями до каяття. І Бог відводив від них біду. Після цього президенти разом з конгресом призначали день урочистої подяки і поклоніння Всемогутньому Богу за Його велику милість, явлену їм у відбудові мирного життя.

А в нашій державі немає такого дня, хоча Господь достойний подяки вже за те, що подарував нашій країні свободу без кровопролиття, мирне небо і врожай. Господь бажає бачити нас вдячними не тільки щодо Нього, але й один щодо одного. Такий приклад буде вагомим внеском у вихованні нашої молоді. Адже що посіємо, те і пожнемо.

Ми звертаємося до всіх вас з пропозицією призначити ДЕНЬ ПОДЯКИ БОГУ і зробити його національним святом. У призначений день примирення, посту і молитви ми закликаємо весь український народ до каяття разом з владою і священнослужителями за власні гріхи, гріхи минулих поколінь — таких, як атеїзм (невизнання Бога як Творця всесвіту) і антисемітизм. Тоді Господь зніме прокляття з нашої землі і пошле Своє благословення, як написано у Святому Писмі: «... і впокоряться люди Мої, що над ними кличеться Ім'я Моє, і помоляться, і будуть шукати Ім'я Мого, і повернуть зо злих своїх доріг, то Я вислухаю з небес, і прощу їхній гріх та й велику їхній Край!» (2 Хронік 7:14).

Ми молимося за спасіння українського народу, за владу, щоб Господь надав мудрості правильно керувати нашою державою і щоб Україна по суті стала християнською, процвітаючою країною.

З любов'ю і повагою, християни, вчені Академії наук України:

академік УАН О. КНЯЗЮК, академік Української академії мед. наук Е. СУСЛОВ, доктор мед. наук В. МАЛЮК, доктор фіз.-мат. наук В. ДВЕРНЯКОВ, доктор мед. наук, проф. А. РУДЕНКО, доктор фіз.-мат. наук Т. ТЕРНОВА, кандидат хімічних наук Л. ГАВРИЛОВА, кандидат медичних наук Т. ПІДГАСВЬСЬКА, кандидат фіз.-мат. наук Н. ТКАЧЕНКО, кандидат пед. наук В. ШЕВЧЕНКО, кандидат хімічних наук Н. ДРІЗД, кандидат пед. наук В. ПАВЛЕНЧИК, кандидат технічних наук В. ШЕВЧУК, кандидат технічних наук В. СЕЛЕХ.

м. Київ

e-mail: alfa250@ukr.net

Презентація четвертого повного українського перекладу Біблії

Західне регіональне відділення Українського Біблійного Товариства (УБТ) 13 вересня року презентувало четвертий повний український переклад Біблії з давньогрецької мови (Септуагінти).

З цієї нагоди у Львові відбулася міжконфесійна зустріч за участю керівників християнських Церков, що входять до складу Товариства, представників влади та ЗМІ.

Репрезентований переклад здійснив доктор теології, лауреат Національної премії України імені Тараса Шевченка архімандрит Рафаїл Туркочак під редакцією відомих мовознавців і філологів Національної академії наук та провідних університетів України. Богословську експертизу проводили представники різних християнських конфесій, а також загальноновизнані українські і міжнародні фахівці у сфері біблєстики та теології.

Роботу над перекладом Біблійне Товариство розпочало невдовзі після свого заснування у 1991 р., адже потреба в новому перекладі сучасною українською мовою була очевидна. Товариство вирішило підготувати повний переклад не з давньоєврейської мови, як три попередніх, а з давньогрецької, оскільки грецький текст Старого Заповіту лежить в основі наших церковнослов'янських перекладів. Окрім канонічних книг, до нього увійшли всі книги так званого «другого канону». Безперечно, ця Біблія

служуватиме не лише джерелом істини для читача, але й цінним матеріалом для наукових досліджень.

Варто зазначити, що саме у Львові була здійснена основна частина роботи над перекладом: о. Рафаїл підготував первинний текст, а редакційна колегія продовжила працю над підготовкою перекладу до випуску.

Четвертий переклад Біблії був завершений у 2011 році, 21 червня в м. Києві відбулася загальноукраїнська презентація його першого накладу.

Українське Біблійне Товариство — міжконфесійна християнська організація, мета якої — переклад, друкування і розповсюдження Біблії та біблійної літератури українською мовою й мовами нацменшин, що проживають на території нашої держави. До складу Товариства входять 16 провідних українських конфесій православних, католицького та протестантського віросповідань, а також Відділення релігієзнавства Інституту філософії НАН України. Товариство є членом всесвітньої організації Об'єднаних Біблійних Товариств, а також входить до складу Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій.

За роки діяльності Товариство випустило і розповсюдило понад вісім мільйонів примірників Біблії та іншої біблійної літератури, з яких три мільйони безплатно у рамках благодійних проектів.



Святі незаступники, або Моя хата скраю

Скільки стріл та списів було зламано в суперечках християн щодо заступництва так званих «святих». Хтось справді вважає окремих героїв віри святими заступниками, своєрідними посередниками між Богом та людьми, хтось авторитетно заявляє, що це не біблійна практика.

Не будемо встрявати у суперечку, про це сказано вже дуже багато і ми нічого нового не додамо. Краще поговоримо про «святих незаступників». Так, виявляється, є і такі.

А розпочнемо з вельми цікавого місця Біблії, зі слів Самого Бога, Який одного разу сказав до пророка Єзекіїля: «І шукав Я між ними чоловіка, що поставив би загороду і став би в вилоті перед Моїм обличчям за цей Край, щоб Я не знищив його, та Я не знайшов!» (22:30). Дивно! Виявляється, Господь не може обійтися без заступників! Він свідомо шукає не ангелів, не архангелів, а людей, які б заступилися за грішників! Бог уже виніс вирок розпусному та безбожному народові, але залишає ще один шанс духовним злочинцям: Він відверне Свій гнів за умови, якщо хтось заступиться

за них. Але такого заступника, на жаль, не знаходять...

У Слові Божому є чимало згадок про те, що Бог відвертає покарання через прохання чи заступництво окремих святих людей. Він був готовий зберегти Содом і Гоморру на прохання Авраама (1 М. 18). Він відмінив Свій присуд ізраїльському народу на прохання Мойсея (2 М. 32). Він відтермінував покарання Соломонові заради Давида (1 Цар. 11:11-13). Про що це говорить? Про те, що навіть Всемогутній Господь, Творець та невідкупний Суддя рахується з позицією людей, серце яких не змарноване

гріхом і горить бажанням допомогти своїм «блудним» братам.

А вершиною такого заступництва є Ісус Христос, Син Божий, Який особисто заступився перед Отцем за гріхи усіх без винятку людей світу.

Новозаповітні автори також часто звертаються до теми заступництва. Ісус навчав віруючих людей бути «сіллю» для світу, тобто своєю присутністю у світі та активною позицією зупиняти процес «загнивання» суспільства. Апостоли часто спонукають християн молитися не тільки один за одного, але й за «усіх людей», за рідних, знайомих, за владу, навіть за ворогів. Власне, присутність у цьому світі віруючих людей є тим фактором, який ще стримує руку Господню від остаточного знищення світу. Заради святих Бог ще дарує милість тим, хто живе поряд з ними.

Але дуже багато залежить від позиції отих самих святих. В Ізраїлі, який вважав себе народом вибраним та святим, як знаємо, не виявилось нікого, хто міг би заступитися за свій

край. Чому? Не було справжніх святих, усі збочили з праведної дороги; а якщо навіть і були, то вони не виявляли ніякого бажання заступатися за когось.

Біблійний автор зауважив, що «немає нічого нового під сонцем». Таку ситуацію можна спостерігати й нині. Не так уже й багато в нашому так званому християнському суспільстві істинних християн. А ті, що є, просто мовчать. Вони можуть ховатися у свої кокони фарисейської побожності, можуть «віддалятися від світу» у свій власний видимо-святий світ, як книжники, можуть поміж собою ганити та звинувачувати у гріхах молодь, владу, телебачення, Інтернет — але не стояти в проломі. А стояти «в проломі» не так просто. Це небезпечно. Це означає, що на тебе будуть летіти усі стріли. Що ти будеш ціллю для супротивників. Це значить брати удар на себе, бути готовим віддати своє життя. Так, як це зробив Мойсей: «А тепер, коли б Ти пробачив їм їхній гріх! А як ні, витри мене з книги Своєї, яку Ти написав...» (2 М. 32:32). Так, як на це був готовий апостол Павло: «Я бажав би сам бути відлучений від Христа замість братів моїх, рідних мені тілом...» (Рим. 9:3).

Але найбільшим прикладом заступництва для нас є Сам Божий Син. Він добровільно стає жертвою за чужі гріхи. Прочитайте уважно Первосвященницьку молитву, якою Він молився у Гетсиманії. Скільки болю та любові до тих, хто вартий лише покарання!

Безперечно, ми не можемо взяти на себе право прощати гріхи — є лише один Заступник перед Отцем за про-

гріхи людей (1 Ів. 2:1-2). Але благи Небесного Отця змилюватися над безбожним світом, просити в Нього заступництва над тими, над ким занесена «сокира» Божого гніву — не лише право, а й обов'язок.

На жаль, нині більше «святих незаступників», які живуть за відомим принципом: «Моя хата скраю, нічого не знаю». Вони роблять дорогі ремонти у власних оселях, але з острахом дають пожертви у церкву, місіонерам чи благовісникам, бо, бачите, не впевнені, що ці гроші підуть за призначенням. Вони відпочивають на морських курортах, але їм важко допомогти бідному та нужденному. Вони гарно дискутують на глобальні суспільні, політичні чи духовні теми, але їм байдуже до сусідина-наркомана чи п'яниці. А потім з обуренням кажуть: «До чого світ докопався! І як Бог на все це дивиться?».

А Бог дивиться на це з болем. Він бачить духовну вбогість народу. І шукає заступника. Шукає Ісаїв, Єреміїв, Даниїлів, Петрів та Тимофіїв. Шукає проповідників та місіонерів, працівників реабілітації та благовісників, шукає святих заступників. Шукає молитовників та жертвувачів. Але перш за все шукає людей з серцями, повними любові та самопожертви, готових сказати: «Ось я, пошли мене!».

«Хто став би в вилоті перед Моїм обличчям за цей Край?». Божий голос, повний любові та надії, звучить над Україною, Європою, над цілим світом. Він чекає.

Юрій ВАВРИНЮК.
Головний редактор журналу
«Благовісник».

● СВІДЧЕННЯ

Нашому старшому синові було вже майже три роки. Після довгих суперечок з аргументами на користь поповнення в сім'ї з боку чоловіка та аргументами проти — з мого боку (важкі перші пологи), все ж вирішили, що народимо братика (так хотіла я) або ж сестричку (за бажанням чоловіка).

Наближався Новий рік. Ми нав'язували 11-й тиждень вагітності. На черзі — перше планове ультразвукове обстеження. Я вперше мала побачити своє маля. Домовилася про УЗД у Львівському медико-генетичному центрі, де проходила обстеження під час першої вагітності й обрала цього ж лікаря.

Черга. Чимало таких, як я. Навпроти кабінету УЗД помітила вивіску «Генетик». Поклепувала в думках з тих генетиків, які стають дуже модними в наш час, як астрологи чи цілителі. Не думала тоді, що доведеться мати з ними (генетиками) справу.

Зайшла до кабінету. Приготувалася до обстеження. І тут свої маневри почав лікар.

«Ой, щось не можу зрозуміти. А може, зачекаємо, і воно ще повернеться...», — цей монолог, який тривав близько 20 хвилин, закінчився тим, що мене скерували до того ж генетика з натаком на щось, у чому він компетентніший.

У кабінеті з табличкою «Генетик» мене привітно зустрів доктор. Я вислухала його лекцію про патології, про причини їх проявів і найцікавіше — про проблеми, які в нас неодмінно появляються, якщо не дотримуємося лікарських рекомендацій і все ж народимо дитинку з синдромом Дауна чи з іншою патологією. Саме це вже встигли приписати моїй крихітці. А річ у тім, що на УЗД було помічено, наче комірцевий простір, або ж шийна складка дитинки, за розміром не відповідає терміну вагітності.

У процесі легенького психологічного пресування (по-іншому я свою розмову з генетиком назвати не можу) мені пояснили, що таке іноді трапляється: у здорових батьків народжуються хворі дітки. А ще я для себе зробила відкриття, не без допомоги того ж генетика: виявляється, ми

з чоловіком не вчасно вирішили зачати дитину, бо спочатку треба було проконсультуватися, коли і як це робити, щоб добре відбувся поділ хромосом.

Далі лікар мені пояснив, що необхідно зробити один аналіз, щоб впевнитися на 100%, чи дійсно маля матиме патологію. Для цього проколюють живіт, беруть на пробу навколоплідну рідину і за нею визначають спадкові патології. Як я дізналася, ця процедура не є цілковито безпечною для дитини в материнській утробі. Генетик не попередив, що після неї я можу втратити своє маля. Про це мені сказала моя лікарка-гінеколог. Що ж, виходить, я свідомо вбиваю свою дитину, керуючись безглуздою теорією, а не серцем?

На це я не погодилась. І почула, що пізніше можу пошкодувати.

«Матимете біду в хаті. У вас вже є здорова дитина. Якщо підтвердиться діагноз, то єдиний вихід — аборт. Згодом ще народите. Аборт у цьому випадку не гріх!». Це твердження — єдине, на що спроможні у таких випадках наші «гуманні» медики.

Натомість моїм єдиним аргументом було те, що я віруюча людина. Може, не надто ревна практикуюча християнка, але на вбивство не піду. І ми попрощалися.

На останню мою фразу: «Я буду надіятися на Бога» генетик відповів: «Ну, і надійтеся, але якщо передумаєте, то координати маєте».

Додому я йшла, нікого не бачачи, нічого не чуючи. Не могла повірити, що таке трапилося зі мною. Вдома не витримала. Сльози самі котилися з очей. Розповіла усе чоловікові і свекрусі. Вони зразу відкинули можливість абортів, намагалися мене всіляко підтримати.

Різні думки роїлися мені тоді в голові. Сумніви проникли до серця, поставало багато питань. Тоді я розмовляла зі своєю крихіткою. Говорила, як сильно я її люблю і нікому не дозволю скривдити. Перепрошувала, якщо чимось образила, бо дітки вже в лоні все розуміють і відчувають. Часто плакала. Бувало, занепадала духом. Але ніколи, ніколи навіть у думках не пошкодувала, що не



погодились на «суперточний та нешкідливий» аналіз і аборт! Це моє дитя, яке подарував мені Бог. І лише Йому відомо, що буде завтра.

Найгірше те, що впродовж наступних місяців, куди б я не йшла, на вулиці обов'язково зустрічала діток із якимись вадами. Ніколи до того не зауважувала, стільки неповносправних на вулицях Львова. На мить уявляла себе на місці їхніх батьків. А була впевнена, що не витримаю цього.

Не зможу нести на собі такий тягар. Яюсь відкрила Біблію (Новий Заповіт), яку давно не брала до рук. На одній сторінці грубою лінією колись для себе підкреслила: «Усе, чого ви в молитві попросите, вірте, що одержите і сповнитись вам». Відтоді з цими рядками із Євангелія від Марка 11:24 я лягала спати і прокидалася.

Я вирішила повірити і довіритися Богові, який є моїм Батьком, а я — Його улюбленою дитиною. Постійно гнала від

себе сумніви, які атакували мій розум. Повсякчас молилися з чоловіком. Попросили найрідніших нам людей також помолитися за нашу крихітку. Ходила до церкви щонеділі. Розмовляла з Богом так, як ніколи раніше.

Моє сонечко теж брало у цьому участь. Постійно нагадувало про себе, буцаючись так, що його рухи можна було побачити на поверхні живота.

Серце завмирало від думки про чергове планове УЗД. Так хотілося цього уникнути! Ми з чоловіком твердо постановили не вірити, що б там не показував той монітор. Звернулися до інших лікарів. Висновки усіх наступних УЗД цілковито заперечували результати першого. Генетик на це відповів банально і просто: «Без коментарів: вас оглядав мій колега». Спрацювала, як завжди в таких випадках, лікарська солідарність. При цьому лікар не забув нагадати, що маємо ще шанс на аналіз, поки термін дозволяє. Ми мовчки попрощалися.

І от настала довгождана мить. Мій чоловік — моя опора, моя фортеця постійно був поруч. Була субота. З самого ранку падав дощ. Було похмуро й прохолодно, незважаючи на середину літа. Та нічого не зіпсувало миті радості й безмежного щастя, коли на світ з'явилося наше ангелятко. Наш синочок. Цілковито здоровий і повноцінний.

... Яюсь, гуляючи з малим, ми зустріли нашого знайомого генетика, який, трішки напружившись, все ж пригадав нас. Подивився пильно на синочка. Зробив нам кілька компліментів і все...

Минув час. Наш синочок вже ходить, у нього з'явилися перші зубки, він починає розмовляти. А цього могло б і не бути, якби ми дозволили собі чи комусь іншому вносити корективи в плани Божі.

Це випробування ми пройшли завдяки Богові і молитвам нашим і усіх, хто за нас молився. І цей випадок навчив нас тому, що в усьому треба довіритися Богові і надіятися лише на Нього. А в житті керуватися треба Святим Письмом, через яке до нас промовляє сам Господь.

Іванна СЕНИК.

м. Львів.

ВІРУЮ



СВІДЧЕННЯ

Пропонуємо це свідчення для того, щоб молоді юнаки і дівчата, які не пізнали щастя жити з Богом, читаючи його, задумались про вічність, усвідомили, яку велику небезпеку несе в собі гріх і які жакливі наслідки гріховного життя очікують тих, хто відвернувся від Бога. Щоб вони зі щирим покаянням повернулися до Живого та Істинного Бога — Отця, Сина і Святого Духа.

Як багато дівчат у світі мріють про кар'єру моделі. Вони уявляють себе на подіумах під захопливими поглядами шанувальників. Вони бажають красуватися на обкладинках журналів, мріють про славу, визнання, про багате і розкішне життя... Але про те, що криється за модельним бізнесом, дівчата дізнаються, тільки увійшовши в нього. І небагато з них знають, яка вічність очікує тих, хто опирається Богові і крокує своєю дорогою.

Я бачила ворота пекла...



Завжди мріяла стати моделлю. Усе до цього спонукало: і зовнішність, і внутрішні дані, і талант. І звичайно ж, я наполегливо почала цього добиватися. Але коли по-справжньому увійшла в модельний бізнес (тоді в Україні він був ще не розвинутий), то зіштовхнулася з корупцією і домаганнями. І як не намагалася бути чесною, у мене нічого не виходило.

З часом я познайомилася з приватними фотографами і вирішила працювати фотомоделлю. Ми робили для журналів фотознімки, на яких зображалося гарне жіноче тіло в спокусливій близьності. І ці фотографії відправляли за кордон. Мене це влаштовувало, тому що з боку людей, з якими я працювала, не було домагань. Я будувала великі плани, хотіла досягти успіху.

Згодом мені запропонували дуже привабливу пропозицію — поїхати за кордон і співпрацювати з одним журналом. І я почала збиратися в дорогу, думаючи, що все у мене вийде, збудеться всі мої мрії і я стану знаменитою фотомоделлю.

Але коли я оформила майже всі документи і ось-ось мала вирушати в дорогу, у мене раптово почався сильний біль в животі, піднялася температура. Я викликала «швидку допомогу». Лікарі поставили діагноз — апендицит. У терміновому порядку мене відвезли до лікарні.

Розуміючи, що мене чекає операція, я дуже хвилювалася і навіть протестувала: «Лікарю, у мене ж на тілі будуть шрами!». Але він мене заспокоїв: «Не хвилюйся, ми все зробимо акуратно». Виходу не було — я мусила довіритися лікарям.

Ніщо не віщувало страшних наслідків. Але під час операції лікарі виявили в мене перитоніт, з яким я ходила майже тиждень. Хірургів очікувала складна і тривала робота. Мені ввели додаткову дозу наркозу. І коли операція була майже завершена, моє серце раптово зупинилося. Усі спроби лікарів поновити роботу серця виявились марними. Моє життя припинилося прямо на операційному столі.

І я опинилася в жахливому тунелі. Це було щось наче криниця. З величезною швидкістю я падала вниз. У перші миті я просто перебувала в шоці. З жахом усвідомила, що померла. У тому світі людина зразу все розуміє, з неї злітають всі шори, які вона мала, усі оманливі стереотипи, нав'язані їй на землі з моменту народження. Там ти ясно розумієш про себе все — хто ти насправді, який ти.

Перед моїми очима промайнуло все моє життя. Я задавалася питанням: «І це все? Це все моє життя?». Мені було лише 24 роки. Коли людина молода, їй здається, що все ще попереду, що життя

не закінчиться. Я також вибудовувала грандіозні плани на майбутнє. Але раптом життя обірвалося без мого бажання і без моєї згоди. Я була дуже перелякана. Там у людини відкриваються всі її можливості, які вона не використала, живучи на землі. Коли я летіла, то бачила, куди лету. Я знала, що лету до пекла. Я бачила ворота пекла. Бачила вогонь. І неможливо описати словами (на землі немає таких слів) той морок, ту темряву і той жах, який людина відчуває в серці, коли потрапляє після смерті в це жахливе місце.

В Євангелії є притча про неправедного багача, котрий помер і потрапив в геєну вогненну. І терплячи там страшні муки в вогні, він попросив, щоб один із воскреслих мертвих повернувся на землю і попередив його братів про те, що існує це страшне місце страждань, щоб і вони туди не потрапили.

Хочу вам сказати, що я — одна з тих небагатьох, яких Бог повернув з того місця. І тепер, завдяки Господу, я жива, щоб засвідчити вам, наскільки страшне це місце, і щоб закликати вас: «Не йдіть до пекла! Це дуже страшне місце!».

Коли я летіла до пекла, то розуміла, що померла. Як людина, живучи на землі, розуміє, що вона жива, так я розуміла, що померла, хоча збереглися мій інтелект, моя пам'ять — уся моя особистість, якою я була на землі. І тоді я збагнула, що мені ні за що зачепитися, нічим виправдатися перед Богом, що все моє життя (24 роки) пройшло марно, я — повний нуль. І хоч я нікого не вбивала, але прожила всі ці роки просто егоїстом, заради себе і тільки для себе.

Всередині мене відбувалася велика боротьба — я не могла погодитися зі своїм становищем: «Чому я йду до пекла? Я ж не Гітлер, не Сталін...» Коли я туди летіла, то знала, що лету до центру землі. І знала, що якщо долечу, то потраплю за ворота пекла, звідки більше ніколи не повернуся. Ця доля — навічно! Моє життя вже не належало мені самій. Тільки тут, на землі, ми можемо робити вибір: куди йти і що робити. Там, коли обривається наше життя, ми належимо тому, заради кого ми жили на цьому світі, кому ми служили. Ми підемо в те місце, котре визначила для себе наша сутність. І, як відповідь, прийшли слова: «Людина має вагу в духовному світі лише тоді, коли вона живе жертвним життям заради Бога».

Я почала сильно кричати: «Боже, спаси мене!». Я була, як той потопачий, що хапається за соломинку, і закричала: «Боже, спаси мене! Я буду жити по-іншому!». З цим криком я опинилася на лікарняному ліжку в реанімації.

Якби я побачила ці сірі стіни, лампочки під стелею раніше, то просто впала би в депресію, тому що любила яскраве, розкішне, комфортне життя і лікарня дуже гнітила мене своїм виглядом. Але коли я повернулася з того жахливого місця, коли збагнула, що мені даровано другий шанс — лікарняна палата видалася мені царськими хоромами. Я притримувала руками очі, щоб вони не заплющилися, я боялася знову потрапити в темряву і кричала: «Тримайте мене, я була в пеклі!». Мені було настільки страшно, що я вчепилася рукою в чоловіка, який стояв поруч. Здавалось, що якщо я не втримаюся, то знову туди впаду.

Коли я заспокоїлась, всередині появилась думка: «Звідки ти знаєш, що ти летіла в пекло?». І, як відповідь на неї, прийшов лікар і сказав: «Дякуй Богові — ти народилася в сорочці!».

Він розповів, що під час операції були серйозні проблеми, аби їх вирішити, мені ввели додаткову дозу наркозу, і моє серце не витримало. І тоді я зрозуміла, що справді в якийсь момент моє життя обірвалося і те, що зі мною сталося, було реальністю.

Мене виписали додому, і я не знала, як далі жити і що робити. В одну мить в моєму житті все змінилося. Я не могла ні спати, ні їсти. У мене були три запитання, котрі мене постійно мучили і не давали спокою. Перше питання: як мені не потрапити в те страшне місце? Мої думки про те, що я контролюю своє життя, були лише ілюзією. Тому я вирішила: «Не вийду з дому доти, поки не дізнаюся, як мені жити далі, щоб не потрапити до пекла».

Друге питання: чому я, така хороша, і заслужила пекло? Я нікого не вбивала і не зробила нічого поганого. Я не Гітлер, і не Сталін... За що мене відправили до пекла? Я завжди думала, що я порядна і добра людина і гідна раю. Але те, що я побачила і відчула, повністю змінило всі мої переконання.

Третє запитання було таким: як жити праведним, жертвним життям заради Бога? Я працювала моделлю, і мені подобалася моя робота; мені подобався престиж, подобалося шикарне і комфортне життя. Але як же жити жертвним життям заради Бога? У відповідь прийшли думки про те, що мені треба йти в монастир і замолювати свої гріхи, щоб не потрапити до пекла.

Кожного дня я кликала до Господа: «Боже, відкрий, як мені не потрапити до пекла? Як уникнути того страшного місця мук?». При одній згадці про нього в мене появлялися слізи на очах і починало трясти — настільки страшне це місце.

У мене була дитяча Біблія. Читаючи її, я молилася: «Господи, навчи мене, як мені жити далі, щоб не потрапити до пекла». Спочатку я прочитала Старий Заповіт. Потім почала читати Євангеліє і дізналася про те, що робив Ісус Христос на землі, що Він говорив, навіщо пішов на хрест, навіщо помер на хресті, навіщо Він терпів такі муки...

Раптом мені прийшла відповідь: ось навіщо — Він помер за мої гріхи! Він помер, тому що я сама не можу спокотувати свої гріхи! Так, я не Гітлер і не Сталін, але в Біблії написано, що навіть за один гріх кара — смерть. А гріхів дуже багато. Навіть якщо я нікого не вбила, то гордість, образи, нещастя, лихослів'я приносять смерть. Один гріх подібний до одного грама ціаністого калію. Навіть якщо Гітлер зі Сталіном нагрішили на басейн ціаністого калію, а я — лише на склянку чи на мезурочку, наслідок один. Від одного грама людина помирає. Інша річ, що в пеклі своя ієрархія. І кожен там отримає за своїми заслугами. Нехай Бог помилує кожного з нас, щоб туди не потрапити.

Так я віддала своє життя Господу. Поруч зі мною не було віруючих людей. Я робила все за відкриттям згори. Каялася і просила: «Господи, лиш би мені не потрапити до пекла! Боже мій, будь ласка, візьми мене на небеса. Запиши мене в книгу життя!».

Так минув місяць. І протягом всього цього часу мені телефонували роботодавці, з якими я співпрацювала, і говорили мені: «Світланко, ну що ти придумала? Будемо продовжувати працювати. Тобі світить така кар'єра, ти ж така талановита. Ми потрапимо і в Голівуд, і в Францію!..» На що я їм відповідала: «Так, я все розумію, але не хочу далі продовжувати цю роботу!». А сама думала: «Що ж робити, адже мені так подобається ця робота!».

Протягом місяця я твердо дотримувалася свого рішення — жити по-іншому, жити жертвним життям заради Бога. Але як це робити, я ще не знала.

Наприкінці місяця у мене почали появлятися думки: «Може, буду далі працювати моделлю, просто не робити таких фото, як раніше?». Адже я розуміла, що це гріх — спокушувати інших. «Ну, — міркувала я, — старатимусь бути благочестивою моделлю. Буду рекламувати одяг». І одного дня остаточно вирішила: «Буду продовжувати цю кар'єру!».

Але буквально через кілька годин у мене дуже розболівся живіт. Я відчувала, що цей біль не звичайний, він не мине просто так. Це було як доля, що насувалася на мене. Біль став нестерпним. Викликали «швидку допомогу». І що дивно, приїхав той самий лікар, що і першого разу. Коли його я побачила, то сказала: «Ну все, мені кінець! Такого збігу обставин просто не буває! Щоб у такому величезному місті, як Київ, натрапити на ту саму змину у того самого лікаря — такого не буває!». У тій самій лікарні мене оточили ті самі лікарі: «Світланко, ну що ти надумала? Минулого разу наробила стільки шуму і знову сюди?». А я від болю не могла й слова промовити.

Дві доби мене перевіряли і не могли визначити причину мого важкого стану. Потім прийшов лікар і сказав: «Ми знайшли причину. У тебе кишкова непрохідність. За розрахунками спеціалістів, люди в такому стані живуть не більше шести годин. Терміново потрібна операція. Вона триватиме кілька годин, а для твого серця я не гарантую і півгодини наркозу».

А мене мучила одна і та ж думка: «Бог дав мені шанс на життя. Він повернув мене з пекла, а я легковажно поставилася до Нього. Я обіцяла Йому жити по-іншому». І слова лікаря я розцінила як свій заслужений вирок. Я знала, що помиратиму. Тому я йшла на смерть.

Коли в передопераційній мене на короткий час залишили саму, я звернулася до Господа: «Боже, прости мені за те, що я легковажно поставилася до того, що Ти давав мені ще один шанс. Я прошу Тебе, забери мене на небеса, до Себе. Я не хочу в пекло...» А в кінці молитви додала: «Господи, а якщо моє життя потрібне Тобі тут, на землі, якщо я повинна щось ще зробити, збережи його мені. Я знаю: ніякі зв'язки, ніякі гроші, ніякі світила світу не дадуть мені нове серце. Я повністю у Твоїх руках».

Коли я закінчила молитися, якимось надприродним чином з мого серця відійшов неспокій і прийшов мир. Я зрозуміла, що Господь почув мою останню щиру молитву. І мене повезли на операцію...

Опритомнівши, я зрозуміла: «Бог залишив мені життя!». Але біль, який мене мучив і якого я так хотіла позбутися, не зник. Протягом семи днів він не припинявся ні вдень, ні вночі. Я не могла ні пити, ні їсти. І всі ці сім днів зі мною був Господь.

На восьмий день підвелася з ліжка і сказала: «Усе, я вивела формулу щастя. Для людини, щоб вона була щасливою в цьому житті, найперше потрібно бути з Богом, щоб вона знала, куди йде, щоб вона була під Його покровом, охороною і захистом. І якщо в неї запитують: «Куди ти підеш, коли помереш?», щоб вона тут же могла відповісти: «Я йду на небеса! Я в заповіді зі своїм Отцем!». Друге — щоб у неї нічого не боліло, і третє — щоб завжди була вода. Коли я не могла сім днів пити, бо кожний ковток завдавав нестерпного болю, я зрозуміла ціну здоров'я і вартість води. Я усвідомила, що дуже часто ми цінуємо зовсім не те, що повинні цінувати. Вода для мене перетворилася на коштовність. І якби мені хтось під час тих семи днів запропонував випити склянку води без болю, я віддала би за це все, що мала.

Коли мене виписали, вже наступного дня я була в церкві. Пастор проповідував про те, наскільки цінна для нас Біблія. А я, слухаючи його проповідь, молилася: «Господи, я так хочу мати Біблію! Подаруй мені її. Раніше мені хотіли подарувати автомашину, але я не хочу машини, не хочу нічого! Я хочу лише знати, Хто Ти, Господи? Для чого я народилася в цей світ? Для чого живу? І куди піду після смерті? Я хочу знати Тебе».

І сталося те, чого я й не чекала. Після зібрання до мене підійшла одна сестра і сказала: «Дорогоцінна душе Господня, я хочу подарувати тобі цю книгу». І простягнула Біблію, про котру я просила Господа.

Радість моя була безмежною. Це був для мене найбільший скарб, і таким скарбом Біблія залишається для мене донині. Коли я сиділа на цьому зібранні, Бог звершив зі мною чудо. Два місяці до цього я була шикарною, гламурною, любила вечірки, тусовки, спілкувалася з олігархами. А ось тепер сиділа скромно і смиренно на зібранні і дякувала Господу за те, що Він зі мною зробив. Тоді, на тому зібранні, я сказала: «Господи, який Ти Великий! Змінити так людину міг лише Ти!».

Я дякую Йому за те, що Він спас мою душу від пекла, від вічного покарання! Дякую Йому за всі Його милості! Дякую за велику любов!

Читаючи моє свідчення, ви також можете віддати Богові хвалу. Він спас мене заради тих, що живуть на землі, заради вас, щоб засвідчити вам і закласти вас: примиріться з Господом! Не йдіть до пекла! Поки ваша душа ще жива, поки є ще дихання в нідздрях ваших, поки ще не обірвалось ваше життя, поки ще ясний день, поки є ще надія — сьогодні день спасіння. Не відкладайте це на потім! Ви не знаєте, що буде з вами завтра! Примиріться з Господом, щоб ви знали, куди йдете і з ким ви будете жити вічно!

Світлана ІСАЙЧУК.

м. Київ.



Кожен з нас має заповітні бажання. І коли вони через які-небудь причини не справджуються, багато хто впадає у відчай.

Бажання людини можна умовно поділити на декілька рівнів. Найсуттєвіші — це потреби в їжі, одязі і даху над головою. Якщо вони задоволені, людина може жити. Тоді в неї виникають потреби іншого характеру. Ми хочемо відчувати комфорт, безпеку і стабільність. Саме на це люди витрачають більшу частину часу, сил і грошей.

Однак, окрім цього, кожен з нас бажає мати добрі стосунки з близькими і друзями. Це новий рівень потреб людини. Але і це ще не все. Найвищим є бажання мати ціль у житті, відчувати внутрішнє задоволення від життя. Знати, що ти потрібний своїй сім'ї, потрібний людям.

Як правило, люди задумуються про найвищі цілі тоді, коли задоволені насущні потреби. Про це ж говорить і Святе Письмо: «Коли ж брат чи сестра будуть нагі і позбавлені денного покорму, а хто-небудь із вас до них скаже: «Ідіть з миром, грійтесь та їжте», та не дасть їм потрібного тілу, — що ж то допоможе?» (Як. 2:15-16).

Ми бачимо, що бажати людині чогось високого, коли не задоволені її насущні потреби, — марна річ. Більше того, на нас покладена відповідальність допомогти такій людині.

Коли людина не отримує того, чого очікувала і в чому мала потребу, вона впадає в смуток і печаль. І чим більша потреба, чим більша проблема, тим складніше подолати внутрішню кризу. Часто людина не знає, де шукати виходу. А через деякі необачні кроки люди ще більше заплутуються у павутинні проблем.

Так, наприклад, душевний біль дехто заливає горілкою, намагаючись забути на деякий час. Коли людина приходить до тями, проблема не зникає, навпаки, постає у весь свій зріст. А час змарновано. І людина знову тягнеться до чарки. Дуже скоро вона стає рабом зеленого змія, тому що боїться дивитися правді в очі.

Дехто у відчаї шукає підтримки впливових друзів, дехто, навпаки, митьмиється з реальністю і йде по житті з сердивим болем. Ще хтось, забувши про совість і гідність, егоїстично добувається свого. А хтось, не справившись із випробуванням, накладає на себе руки.

А який шлях вирішення проблем бачите для себе ви? Якщо не виконуються ваші бажання, не задовольняються ваші потреби і каменем на серці заліг сум, що робите ви?



Відомий ізраїльський цар, пророк і музикант Давид ділиться на сторінках Біблії своїм підходом: «Хай Господь буде розкіш твоя — і Він здійснив тобі твого серця бажання!» (Пс. 37:4).

Давид черпав свою вітху в Бозі. І більше того, він вірив, що Бог допоможе виконати його бажання. Але тут дивує інше — сам порядок думок автора. За людською логікою, усе повинно бути навпаки: Бог виконує моє бажання, і тоді це стає моєю розкішшю (вітхою). Однак ми читаємо: «Хай Господь буде розкіш твоя — і Він здійснив тобі твого серця бажання!».

Спочатку стоїть розкіш, а вже потім виконання бажань. Іншими словами, головне — не наше бажання і навіть не ми самі, а Бог. На Ньому, а не на бажанні треба зосередити увагу. Маючи Бога у своєму серці і довіряючи Йому, ми одержуємо все необхідне для нашого життя. Бог не терпить ніякої конкуренції в нашому серці. Воно повністю повинно належати Йому. Бога повинно бути досить для нас. І цим ми повинні вітшатися. Лише тоді Бог виконає наше бажання.

Порада царя Давида

Можливо, хтось подумає: добре було так говорити Давиду, оточеному славою і багатством. Однак не завжди це було так. Біблія багато розповідає про життя цього чоловіка. 950 разів ми зустрічаємо його ім'я в Біблії. Чотири книги Старого Заповіту відводять йому головні ролі на своїх сторінках. Читаючи їх, ми знайомимося з історією його життя з юності і до глибокої старості. Більше того, псалми Давида розкривають його внутрішній світ, показують його віру і ставлення до Бога.

Давид був другим після Саула царем Ізраїлю. Він не був сином Саула, не був навіть його далеким родичем. А тому ніяк не міг претендувати на престол в Ізраїлі. І те, що він став царем, ніщо інше, як пряме Боже обрання. Пророк Самуїл називає Давида «мужем за серцем Божим».

Уперше ім'я Давида зустрічається на сторінках Біблії, коли Самуїл помазує його царем над Ізраїлем. Тоді Давид був ще зовсім юним. Спочатку ні пророк, ні його батько не звернули на нього жодної уваги. Коли Самуїл дізнавався, хто з синів Ессея повинен стати царем Ізраїлю, про Давида і мови не було. І лише коли Господь відкинув одного за одним старших синів Ессея, усі згадали про Давида.

Прямо там, у домі Давида, пророк помазує його в царі. Але цей день не став триумфальним для майбутнього царя, лише через десять років він посів престол Ізраїлю. Упродовж цього часу Бог працював над ним, формуючи його характер.

Злеті і падіння, благословення і випробування, визнання і переслідування супроводжували його весь цей час. Вони були тими інструментами, якими Господь формував характер Свого слуги. Давид перетворився із юнака на мужчину. Перемога над Голіафом, наближення до царського двору, служба в ролі зброєносця, потім — посада головнокомандуючого армією; пошана, слава, а потім переслідування і вигнання — усе це він пройшов у божественній школі і склав іспит на «відмінно». Тепер цей чоловік міг взяти на себе відповідальність за керівництво народом Божим.

Але прочитаємо ще один псалом Давида — 63-й. Давид написав його, переживаючи у пустелі: «Боже — Ти Бог мій, я шукаю від рання Тебе, душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води... Я так приглядався до Тебе в святині, щоб бачити силу Твою й Твою славу, — ліпша бо милість Твоя над життям, і мої уста Тебе прославляють! Так, я буду в житті своїм благословляти Тебе, ради Імення Твого буду руки свої підіймати! Насичується, ніби лосом і товщем, душа моя, а уста мої хвалять губами співними. Як згадую Тебе на постелі своїй, розмишляю про Тебе в сторожах нічних: що став Ти на поміч для мене, в тіні ж Твоїх крил я співатиму! Пригорнулася до Тебе душа моя, правниця Твоя підпирає мене».

Цей псалом Давид написав не на висоті слави, не в палаці і не на царському троні, а, як він сам говорить, «в країні пустельній». Що привело його туди? Відповідь проста: ненависть царя Саула. Протягом кількох років той переслідував його з єдиною метою — вбити. «І осівся Давид у пустині в твердинях, і осівся на горі в пустині Зіф. А Саул шукав його повсякденно, та Бог не дав його в руку йому» (1 Сам. 23:14).

Для Давида це був важкий час — час випробувань на міцність його стосунків з Богом. У такій ситуації легко було засумніватися в Божій любові і сказати: «Якщо Бог любить мене, чому все це відбувається?».

Але Давид говорить зовсім інше: «Боже — Ти Бог мій». У критичний для себе момент він не тільки не сумнівається в Бозі, а навпаки, виголошує велике сповідання віри. Він говорить, що Богові, Котрому я вірив досі, я продовжую вірити і нині. Я надіюсь на Нього, я все віддаю Йому, всього себе, усе своє життя. Хай зі

спілкування з Ним. Не через турботи і тривоги у висохлій пустелі тужив Давид. «Тужить тіло моє за Тобою», — говорить він. І слово «тужить» тут означає «дуже сумує». Саме так описує він свою спрагу за близькими стосунками з Господом.

Що ж хотів Давид від Господа? Якими повинні бути ці стосунки? Він і сам від-



мною станеться все, що до вподоби Його святій волі.

Часто, стикнувшись із несподіваними проблемами, ми спочатку намагаємось вирішити їх своїми силами. Десь заплатити, десь домовитися по знайомству. До молитви ж і допомоги Господа вдаємось як до найостаннішого варіанту. Але не так було в Давида. У цьому ж вірші він говорить: «... я шукаю від рання Тебе». Не дрова для вогнища після прохолодної ночі і не сніданку, а Господа шукав Давид. Причому слово «шукаю», вжите тут, означає шукати не як-небудь, не поспіхом, а щиро, старанно, ретельно. Про це свідчать і наступні рядки: «Душа моя прагне до Тебе, тужить тіло моє за Тобою в країні пустельній і вимученій без води». Перебуваючи в пустині, під палючим сонцем, він хотів не живильної вологи, а Господа, близького

повідает: «Щоб бачити силу Твою й Твою славу». Слово «бачити», вжите тут, означає не просто дивитися, а розглядати, відчувати. Саме таких стосунків він чекав. Він хотів бачити Бога лицем в лице. Спостерігати за Його діями, вивчати Його характер, розуміти з першого погляду.

Але це ще не все. Прочитаємо третій вірш: «Я так приглядався до Тебе в святині, щоб бачити силу Твою й Твою славу». Очевидно, Давид не раз бував у святині (це аналогія храму, збудованого пізніше). І там йому по-особливому відкривався Бог. У псалмі 68 він говорить: «Бог грізний у святинях Своїх». Давид бачив там силу і славу Божу. Це видовище змушувало його трепетати... Але зараз він не у дворі святині, а серед безкрайньої розпеченої пустелі. І чого ж він бажає? Він бажає бачити Бога в пустелі так само, як у

святині. Тобто він говорить: я хочу бачити Бога в труднощах так само ясно і чітко, як у найщасливішій миті свого життя. Він не хотів дивитися на Бога через обставини, навпаки — дивитися на обставини через обітницю Бога.

Звідки в Давида така надія? Чому він не боїться труднощів? Відповідь проста: він знає, що Бог його любить. А коли так, то все, і навіть труднощі не завдають шкоди, а навпаки, принесуть користь. Вони — лише інструмент в руках Майстра, котрим Він формує із нас досконалу особистість. Тому Давид хотів залишатися в руках свого Майстра, навіть якщо це завдавало йому болю. Він говорить далі: «Милість Твоя над життям». Любов, доброта, прихильність Божа були для нього важливішими за багатство, пошану, прихильність впливових людей, зрештою, за саме життя. Він бажав цього, і Бог відповів йому. Він подарував йому співчутливе серце, яке шукало Бога в будь-яких обставинах.

За це Давид прославляв Бога. «Мої уста Тебе прославляють, — говорить він. — Так, я буду в житті своїм прославляти Тебе, ради Імення Твого буду руки свої підіймати!»... Він схилив свої коліна перед Богом, бажаючи одержати Його благословення.

І Господь благословив Свого вірного слугу. Тому Давид радісно вигукує: «Насичується, ніби лосом і товщем, душа моя, а уста мої хвалять губами співними. Як згадую Тебе на постелі своїй, розмишляю про Тебе в сторожах нічних». Задоволений і насичений близькістю Бога, Давид завершує свій день... Але навіть під зоряним небом, у нічні години він роздумує про Господа, тримаючи в пам'яті всі Його об'явлення про Себе. Навіть вночі розум Давидів не дремає... Це велика милість Божої — привчити свій розум щодня зосереджувати увагу на Ньому. Думати про Господа, тримати Його у своїй пам'яті.

Чому це було так важливо, Давид пояснює у наступних віршах: «... став Ти на поміч для мене, в тіні ж Твоїх крил я співатиму! Пригорнулася до Тебе душа моя, правниця Твоя підпирає мене».

Близькість Господа принесла Давиду незрівнянну радість. Душа його співає. І другий момент — Давид говорить: «Пригорнулася до Тебе душа моя». Він постійно турбувався про близькість із Богом. І Господь відповів йому тим же. Про це свідчить сам Давид: «Правниця Твоя підпирає мене». Що може бути прекраснішим?

Бог — відповідь на всі наші питання. Його повинно бути достатньо для нас. Якщо ми впевнені в Його любові і маємо з Ним тісний зв'язок, ніщо в житті не зможе кинути нас в безпробудну печаль. Це істина на всі часи.

Запрошення на побачення

На порозі нового дня жодна людина у світі не може передбачити, що її очікує. Про це знає лише Бог. І ми цілком впевнені в тому, що наше майбутнє знає тільки Бог, то розумно було б і починати кожен день життя з Богом.

Згадаймо один випадок із життя Мойсея. Подія, про яку піде мова, стала поворотним пунктом в його житті. Мойсей зустрівся з Богом. Йому тоді було 80 років.

Ми не можемо сказати, що це було навернення Мойсея. Він пережив навернення раніше, за багато років до цієї зустрічі, коли відмовився називатися сином дочки фараона і захотів страждати з народом Божим. Відтоді минуло 40 років. Тепер, коли він пас овець свого тестя Ітра, далеко в пустині, він сам на сам зустрівся з Богом.

40 років тому Мойсей не розумів плану Божого. Він думав, що зуміє визволити народ Господній з рабства. Бог мав намір визволити Ізраїль рукою Мойсея, але не методами Мойсея. Тому, як це не дивно, найбільшою перешкодою для виконання планів Божих був ніхто інший, як сам Мойсей. З цієї причини Бог змушений був дати Своему слугі урок.

Мойсей не сумнівався, що через нього Бог пошле визволення народу. Однак йому довелося втікати з Єгипту — після того, як він вбив єгиптянина, заступившись за єврея. І він став приходоком в землі мідянської, де пас овець.

Минуло 40 років у вигнанні. Здавалося, Бог викреслив його ім'я зі Своїх планів. Але ні! Бог всі ці роки спостерігав за ним. Почувши голос із тернового куща, що горів, Мойсей виявив, що Бог не залишив його, що Бог, як і раніше, має для нього план.

Чому Бог вибрав саме цей час, чому не прийшов раніше? Мойсей вперше у своєму житті готовий був вислухати, що скаже йому Бог. До цього він думав, що мав досить сил, здібностей, досвіду, мудрості, щоб самому визволити

народ. Тепер, у пустині він зрозумів, що його досвід, його сили, його ресурси, його знання вичерпані. І Бог нарешті міг говорити з ним.

Зустріч із Богом в далекій пустині була поворотним пунктом в житті Мойсея. Його життя стало суцільним чудом.

Так буває і з нами. Коли Бог входить в наше життя, воно стає незвичайним. І саме цього Бог хоче для нас сьогодні.

Чи знаєте ви, що ви — храм Божий і належите Йому? Бог хоче повністю оволодіти вами. Він хоче наповнити вас Духом Святим, щоб ви горіли Його дивним вогнем. Життя, повністю віддане Богові, життя, освітлене вогнем Духа Святого, не лише принесе радість вам самим, але й змінить життя довкола вас.

Нам потрібний Бог. Він повинен увійти в наші серця і повністю оволодіти ними. Саме це і сталося в житті Мойсея. Запалений Богом, він став новою людиною. Під керівництвом Божим Мойсей захитав основи наймогутнішої держави тодішнього світу. З Богом він міг творити чуда! Коли Мойсей протягнув свою палицю, його діями керував Бог. Могутньою рукою Бога Ізраїль був виведений з Єгипту. Чудо йшло за чудом, а почалося все із зустрічі Мойсея з Богом в далекій пустині.

Сьогодні Бог хоче звершити в вас Своє чудо — якщо тільки ви дозволите Йому. Він хоче, щоб життя ваше було плодотворним і приємним Йому.

А якщо ви ще не спасенні, Бог хоче зустрітися з вами. Не думайте, що ви можете одержати спасіння, приєднавшись до тієї чи іншої церкви. Ваше життя зміниться тільки тоді, коли ви відчините двері свого серця Тому, Хто стоїть біля вас, Хто спас вас на Голгофі.

Сьогодні, просто вже Ісус Христос хоче мати побачення з вами там, на краю пустині вашого життя. Христос говорить: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує Мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду і буду вечеряти з ним, а він зо Мною» (Об. 3:20).



Досить одного

Біллі ГРЕМ
Свангеліст

Кілька років тому у Франції впав літак і забрав з собою 346 життів. Засувка дверей літака не була щільно прикрита, і цього виявилось досить, щоб спричинити аварію. Один, здавалося б, незначний недогляд.

Один виборчий голос «за» зробив би Аарона Бурра президентом США. Одним зайвим голосом «за» Техас приєднався до Сполучених Штатів. Один голос «проти» не дозволив оголосити імпічмент президенту Ендрю Джонсону.

Жанна Д'Арк була єдиною жінкою, здатною врятувати Францію. Мартін Лютер був простою людиною, але, прибивши свої 95 тез до дверей Віттенбурзької церкви, він змінив курс історії всієї Європи.

Один чоловік на ім'я Олександр Солженіцин всього лише з пером у руці повстав проти всієї Радянської імперії, котра не знала, що з ним вчинити. Він не погрожував їй револьвером, але володів сміливістю і зухвалістю, якими захоплювався увесь світ, хоча й не всі погоджувалися з тим, що він говорив.

Ланцюг міцний лише настільки, наскільки міцна його найслабша ланка. Ви — ланка в Божому ланцюгу, в Його плані — проголошувати Євангеліє всьому світові. Ви готові? Усе, що вам потрібно, — це Бог у серці! Якщо ви цілком посвятили себе Йому, ви можете сказати: «Господи, ось моя рука». У Бога



є для вас місце. Він може вживати вас. Пам'ятаєте біблійну повість про Гедеона? У книзі Суддів у шостому розділі ми читаємо, як Бог через ангела говорить до Гедеона: «Господь з тобою, хоробрий мужу!.. Іди з цією своєю силою, і ти спасеш Ізраїля з мідианської руки. Оце Я послав тебе». Іншими словами, Бог каже: «Я призначив тебе суддею в Ізраїлі. Я буду з тобою, і ти переможеш ворогів свого народу».

Відповідь Гедеона звучала невпевнено: «О Господи мій — чим я спасу Ізраїля? Ось моя тисяча найнужденіша в Манасії, а я наймолодший у домі батька свого». Але він отримав запевнення від Бога через ряд ознак і приготував військо із 32 000 чоловік. Однак Бог сказав, що це надто багато, і звелів скоротити кількість воїнів. Після виконання Божих повелень у Гедеона залишилось всього 300 воїнів. І Бог сказав: «Оце Моє військо».

Гедеон не розумів, як він піде на ворога з такою малою кількістю людей, а тут ще виявилось, що Бог не дозволяє брати з собою зброю, а замість цього каже взяти глеки, смолоскипи і сурми. Але Божий план спрацював: ворог запаникував і перемога була повною.

Вони відповіли на Божий заклик

А згадаймо Ноя. 120 років він зводив ковчег, і хто йому вірив? Бог звелів йому побудувати ковчег на суходолі, і Ной знав, що люди вважатимуть його несповна розуму. Але він не сперечався з Богом. Він розпочав роботу, і я думаю, що всі довгі роки будівництва він проповідував людям: «Наверніться до Бога, поки є ще час!».

В останній день Ной і його сім'я ввійшли в ковчег, і Бог зачинив за ними двері. На небі появились хмари, спалахнули блискавки, полився дощ. Люди стукали у двері, але було вже пізно...

Подумайте про Авраама. Бог явився йому і сказав: «Вийди зо своєї землі, і від родини своєї, і з дому батька свого до Краю, який Я тобі покажу» (1 М. 12:1). Авраам вийшов з Уру халдейського з батьком та іншими членами сім'ї. Вони зупинилися в Харані, і там Бог звелів залишити все і йти в Ханаан. Авраам послухався і пішов, не знаючи куди, у результаті Бог вчинив від нього великий народ.

Не відомо, як почувався би батько Йосипа, якби почув від своїх синів, що Йосип проданий в рабство в Єгипет. Він, напевне, сказав би: «Мої молитви були марними. Бог не відповів на них». Рабство в Єгипті не було тим, що він планував для свого сина. Але Бог знав, що в призначений час Йосип стане міністром в Єгипті і забезпечуватиме Ізраїль хлібом під час голоду в Ханаані. Бог планував все, і тому цей план мав успіх.

Мойсею було 80 років, коли Бог знайшов його в далекій пустині і промовив до нього: «Я Бог батька твого, Бог Авраама, Бог Ісака й Бог Якова!.. Я справді бачив біду Свого народу, що в Єгипті, і почув його зойк перед його гнобителями, бо пізнав Я болі його... А тепер іди ж, і Я пошлю тебе до фараона...» (2 М. 3:6-10).

Бог сказав Мойсею, що вибрав його. І через ряд важких обставин та випробувань Мойсей вивів ізраїльський народ з єгипетського рабства. Він став найве-

личнішим персонажем Старого Заповіту і всієї світової історії.

Єдина особистість

Бог завжди діяв через окремих людей. Один чоловік чи одна жінка, котрі покладаються на Господа і беруть на себе відповідальність за доручене їм діло, можуть зробити дуже багато.

Якщо ви прийдете до Христа, ви можете стати єдиним віруючим у своїй сім'ї. Вам доведеться завтра стояти самому перед однокласниками чи співпрацівниками. Над вами будуть сміятися, вас будуть принижувати. Світ не любить Христа і не любить Його послідовників. Чи готові ви плисти проти течії і відстоювати свою віру в Христа? Ви не будете самі. З вами буде ваш Бог і Спаситель, Котрий сказав: «І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку» (Мт. 28:20).

Місіонер Вільям Каррей поїхав в Індію і започаткував там місіонерський рух. Він був єдиною людиною, яка поїхала в Індію з Євангелієм. Сьогодні послідовників Христа там мільйони.

Ісус помер не лише за всіх, Він помер би за вас, якби ви були єдиною людиною на землі. Він увінчаний честю «смерть scuштувати за всіх» (Євр. 2:9) і за кожного індивідуально. Я вірю, що з хреста Він дивився на 2000 років вперед і називав вас і мене по імені. Він знає нас і зацікавлений в нас. Він дасть нам сили жити тим новим життям, которого ми не знали раніше. Тільки ми повинні бути готові заплатити ціну учнівства. А вона полягає в повній, абсолютній посвяті Йому.

Але ця наша повна посвята Христу не означає, що ми одразу ж стаємо досконалими. Той, хто думає так, помиляється, але, на жаль, цю помилку повторюють багато віруючих. Така точка зору робить їх критиками всіх і вся, тому що вони не бачать в братах і сестрах досконалості.

Колись ми станемо досконалими, але сьогодні ви не знайдете у всьому світі жодного досконалого віруючого, зате знайдете багато проще-

них, над якими працює Дух Святий.

Бог цікавиться вами

Коли ми приходимо до Христа, ми починаємо читати Слово Боже і молитися з іншими віруючими. Ми починаємо зростати духовно. Інколи це зростання буде таким повільним і незначним, що ми самі собі будемо здаватися нестерпними. У перші два-три роки після навернення до Христа я переживав жахливі хвилини розчарувань і смутку, а це дуже подобається дияволу! У момент, коли ми відчуваємо розчарування, він святкує, очікуючи нашого падіння. Духовне зростання, як і фізичне, відбувається повільно і поступово.

Коли я вчився в біблійній школі у Флориді, я мав затишне місце в лісі, про яке ніхто не знав. Я йшов туди сам і проводив по три-чотири години наодинці з Господом. Я відкривав Йому все, що мене турбувало. Признавався перед Ним у своїх помилках і промахах. Іноді я говорив: «Господи, я накричав сьогодні на одного хлопця, наговорив йому зайвого», а Господь відповідав мені (через серце і совість): «Йди і примирися з ним». І я починав усе спочатку. Іноді зростання було швидким, іноді повільним, але воно завжди відбувалося з милості і з відома Христа.

Що робить Бог сьогодні у вашому житті? Він прагне перетворити вас на образ Христа, щоб ви любили так, як любив Він, мали б той самий мир і ту саму радість.

Бог зацікавлений у вас. Христос розповів притчу про пастуха, який пас отару зі ста овець. Одна з них заблудилася. Що зробив пастух? Він залишив 99 і пішов шукати ту одну. Можливо, ви — та овечка, що заблудилася. Бог може вжити вас наймогутнішим чином, якщо тільки ви надасте себе Йому в розпорядження. Для цього треба покаятися в гріхах, сказати Богові, що ви готові змінити свій спосіб життя і прийняти Ісуса як свого Спасителя і Господа. Зробіть це сьогодні! І ви ніколи не пожалкуєте про таке рішення

Чи вмієте ви берегти секрети?

Чи траплялося з вами, що ви поділилися чимсь з людиною, котрій довіряли, а вона розбазікала все, що ви їй розповіли? Але ж ви просили її тримати все в таємниці. Ну, а самі ви видавали колись чужі секрети? Чи, можливо, слухали, як пліткували про вашого друга, і не зупинили розмову?

Як неприємно, коли людина розголошує те, про що дізналася, і цим тільки ускладнює становище людей, про яких пліткує, тому що тепер всі про них лише й говорять. Звичайно, у пліткарів немає достовірної інформації, отже, щоб підігріти інтерес, він роздуває проблеми людей, перебільшує, і в слухачів формується явно помилкова думка з приводу ситуації, про яку він їм розповів.

«Виявляє обмовник таємне, вірнодухий же справу ховає» (Прип. 11:13). Скажіть:

Якої думки про вас люди? Вони вважають вас пліткарем чи надійною людиною, котрій можна довіряти? Яка у вас репутація: людини, яка вміє берегти таємницю, чи людини дволикої, в якій, до того ж, довгий язик?

Ваші друзі впевнені в тому, що коли хтось почне пліткувати про них, ви припините цю розмову і не будете вислуховувати наклепи? Чи вони вже зрозуміли, що ви не проти обговорювати, у тому числі і їх?

Але знаєте що? Ви ж маєте повне право уникнути розмови, яка вам не до душі. Ніхто не зможе змусити вас вислуховувати всі ті базікання про когось, якщо ви самі цього не захочете. Ви вирішуйте, що слухати, а що — ні. Ви можете присунути крісло ближче, розплющити широко очі і уважно слухати пліткарів, стараючись не пропустити жодного слова, а можете розвернутися і піти.

Чи були раніше ситуації, в яких вам належало б сказати: «Пробачте, але хіба ми можемо говорити про це?» або: «Я думаю, що ми не повинні обговорювати це, і я не збираюся брати участь в розмові». Якщо ви все ж віддали перевагу тому, щоб послухати свіжі плітки замість того, щоб піти геть, у вас не виникло потім почуття, що ви вивалилися в болоті? Чи відчували ви, що наче зрадили людину, про котру

слухали плітки? А можливо, вам було приємно їх послухати?

Розверніться і підійть від пліткарів, і можливо, у нього надовго пропаде бажання обговорювати ще з кимось чужі діла, котрі його взагалі не стосуються. Адже, щоб пустити плітку, потрібні щонайменше дві особи: пліткар і той, хто буде її слухати. Якщо ніхто не хоче слухати, то кому пліткувати? Не самому ж собі. «З браку дров вогонь гасне, а без пліткарів мовкне сварка» (Прип. 26:20).

Коли люди починають при вас обговорювати і пересуджувати чужі справи, наберіться відваги і скажіть: «Вибачте, але ваша розмова змушує мене почуватися незручно. Я не хочу говорити про це». І навпаки, якщо вам дуже хочеться розповісти комусь про когось, знайдіть у собі сили подолати це бажання, навіть якщо ви володієте достовірною інформацією.

Дехто впевнений, що коли інформація, котрою вони хочуть поділитися, правдива, це не плітки. Але звідки ви взяли, що Бог не вважає пліткою навіть ті реальні факти, котрі ви комусь викладаєте? Якщо вас про це не просила сама людина, то це, як і раніше, не ваша справа і ви не повинні розповідати все, що вам про неї відомо. Більше того, навіть коли люди впевнені, що їх слова істинні, у більшості випадків вони, все-таки, викривлені. Але як би там не було, ви все одно не маєте права втручатися в чужі діла.

«Слова обмовника — мов ті присмаки, і вони сходять у нутро утроби» (Прип. 18:8). Чому Соломон про це так говорить?

Плітки спують думку про людину, котру обговорювали, і, можливо, навіть надовго. Якщо плітка засіла в нашому розумі, важко викинути її звідти. Це факт: людина практично ніколи не забуває те погане, що почула колись про когось. Щоразу, побачивши людину, про котру ми чули плітки, ми згадуємо, що нам про неї говорили. Це настільки закарбувалось в нашої пам'яті, що спливає знову й знову.

Ніколи не слухайте пліток і самі не пліткуйте. Наступного разу, коли хтось надумає обговорювати з вами когось, припиніть цю розмову. Якщо вас вперто намагаються втягнути в цю бесіду, розверніться і відійдіть, щоб залишитися чистим перед Богом і перед тією людиною, про яку вам хотіли щось розповісти.

Нехай Святий Дух нас навчить, як уникнути пліткарів і залишитися чистим перед людьми і Богом.



Три хрести

Майже дві тисячі років тому на одному з пагорбів поблизу Єрусалима паломники, що приїшли на свято Пасхи, могли бачити три хрести. Один з них, розташований в центрі, трохи вивисувався над двома, встановленими праворуч і ліворуч від нього. Картина ця відома багатьом християнам, вона приводить у хвилюючий трепет від усвідомлення величезної жертви, яку приніс безгрішний Відкупитель за все людство.

Але три хрести — це ще і один із найкращих образів, що ілюструють свободу вибору окремо взятої людини. Вибір на користь небес і на користь пекла.

Поруч з Христом на хрестах висіли два розбійники. У них, судячи з усього, були дуже схожі долі — грабунки, безчинства, пияцтво, бійки та інший набір гріхів, які, як правило, супроводжують людей такого роду заняття. Вони, напевне, вважали себе вільними людьми, творцями долі, котрим ніхто не указ, але тепер висіли, безпомічні, корчачись від болю на дерев'яних колодах.

Можливо, якби нам потрапили до рук їх «анкети», ми цілком справедливо вирішили б, що з самого початку вони йшли до такого кінця — брак батьківської уваги, бідність і постійний бунт, який був відповіддю на життєві негаразди. А можливо, у них не було батьків, які навчили би їх ремеслу. Тоді сповнилося застереження єврейського мудреця: «Кожний, хто не навчає сина ремеслу, вчить його цим грабежу». Дивлячись на їх минуле, швидше за все, більшість людей визнали би справедливим і логічним, що, врешті-решт, ці два розбійники опинилися на «Череповищі», прибиті цвяхами до хреста.

Але «навіть у найгіршій долі є можливість для щасливих змін». Так вважав великий мислитель Середньовіччя Еразм Роттердамський. Страшні поновлення не зламали Йосипа, проданого в Єгипет, не розчарували

Давида, змушеного поневирятися за межами своєї батьківщини, і не позбавили віри Даниїла, що провів більшу частину свого життя на чужині. Вони стали великими саме тому, що зробили вибір. Але не на користь зла, що було б цілком логічно, а на користь добра.

Два розбійники на хрестах праворуч і ліворуч від Христа, здавалося, були «приречені» обставинами своєї безрадійної долі. І там, переборюючи біль, вони виливали все, що було в них на серці. А що там було, окрім гіркоти, зла і образи... Очевидно, їх дратувало, що третій розп'ятий мовчав, промовивши лише кілька слів про прощення для своїх катів.

Один із розп'ятих злочинців з гіркою насмішкою почав хрипіти: «Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас!».

Він так і не почув відповіді Христа, його слова злилися з какофонією проклять і злісних докорів, що звучали з уст фарисейів та інших недругів.

Але, як не дивно, зазвучав голос іншого розбійника. Він, замість того, щоб продовжувати звинувачувати всіх і вся, раптом почав докоряти співтоваришів. Визнавши в Христі безгрішну людину, а у своїй долі — справедливий підсумок, він неспівомовно звернувся до розп'ятого поруч Царя царів: «Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє!».

Ніби промінь світла освітив серце цього приреченого. Його доля була така схожа на долю першого розбійника. І все ж його вибір був інший. На порозі смерті він почув від Господа: «Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю!».

Чому Бог створив людину здатною грішити, робити зло? А чи міг Бог створити людину іншою? Чи могло моральне творіння існувати без морального вибору?

Але хіба Творець не знав заздалегідь, чим обернеться для багатьох цей вибір? Так, Він знав жахливі наслідки і кінцевий результат. Та все ж надав Своему творінню можливість вибирати:

вузькі ворота чи широкі, бути покликаним чи вибраним, будувати на камені чи на піску.

Ми багато страждаємо і часто дивуємось, чому Бог створив такий світ. Але, роблячи вибір на користь небес, ми повинні пам'ятати, що коли все прийде до свого виконання, наші страждання припиняться і наші потреби вирішаться. Ми радісно вигукнемо, захоплюючись неймовірними багатствами і мудрістю Божою. А поки що знову й знову життя надає нам можливість робити вибір у буденних речах, а Бог — у ситуаціях, котрі мають значення для вічності.

І, як мовчазний пам'ятник величі Божої мудрості і свободі людського вибору, усе ще стоять на сторінках Євангелія три хрести на Голгофському пагорбі.



18-20 ЛИСТОПАДА/Київ

НМ НОВОМЕДІА
МІЖНАРОДНИЙ
ФОРУМ

НОВІ МЕДІА І ВІЧНІ ЦІННОСТІ

ПРОГРАМА:

Ключові спікери
Ексклюзивні
презентації
Медіа-виставка
Майстер-класи
Media party

МІСІЯ:

ЗМІ і Віра
Телебачення і Бог
Газети і Писання
Інтернет і Правда
Радіо і Традиції
Соціальні мережі і
Відповідальність

Детальна інформація на сайті NovomediaForum.org



Телефонуйте:
+38 (044) 223-66-80



Пишіть:
letter@novomediaforum.org



Будьте з нами
twitter.com/novomediaforum



Натисніть на Like
facebook.com/novomediaforum

Християнська поштова служба «Відкрита книга»

Останню книгу Д. Вілкерсона, а також богословську, історичну, художню та іншу християнську літературу та аудіо-відеопродукцію

МОЖНА ЗАМОВИТИ:

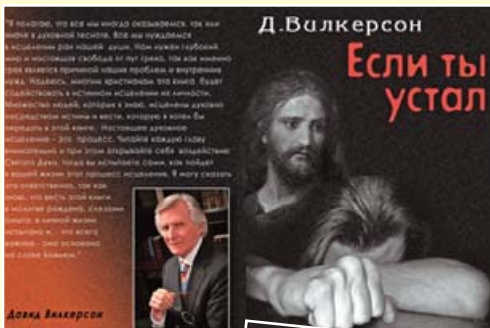
* написавши нам
за адресою:
Сидяга Надія,
а/с 387, м. Тернопіль, 46011
* зателефонувавши:
(0352) 43-56-63,
097 59 35 933
* електронною
поштою:
sidaga@ukr.net
Оплата:

* на пошті —
електронним переказом за адресою:
Сидяга Надія Іванівна, а/с 387, м. Тернопіль, 46011
* у банку — на рахунок банку «Аваль»:
БАТ «Райффайзен Банк Аваль», м. Київ,
МФО 380805, р/р 26006154613, код 2457002115,
ПП Сидяга Олексій Олексійович.

**А ще ви можете замовити
безкоштовний каталог, що містить:**

- * прайс книг з новинками літератури
- * прайс християнської атрибутики
- * прайс аудіопродукції
- * прайс нових християнських фільмів
DVD та AVI (для комп'ютера) форматів

УВАГА: уперше в Україні — бібліотека електронних християнських книг!



ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння до церкви ХВЕ м. Радехова Львівської області
Адреса: вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА і П'ЯТНИЦЯ — 19 год.

ВІРУЮ
УВАГА!
Щонеділі о 15:00 та щопонеділка о 8:00
ДИВІТЬСЯ християнську телепередачу
«Вірую» на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква
www.bethesda-church.org
Богослужіння відбувається:
Неділя - 10:00
Середа - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. І. Блажневич, 14
(уч. № 52)
Чекаємо вас!

Церква «Спасіння Боже»
Неділя: 12:00-14:00 (Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00 (розбір Біблії)
Субота: 18:00 (молитовне служіння)
ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo
Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

НЕЗАБАРОМ У ВАШОМУ МІСТІ
PROACTIVE MUSIC TOUR

BREAKTHROUGH

WITH MICHAEL GOTT



ВПЕРШЕ В УКРАЇНІ
BREAKTHROUGH BAND (США)

ВХІД ВІЛЬНИЙ
КОЖНОМУ У ПОДАРУНОК CD ДИСК

КИЇВ ЖИТОМИР РІВНЕ ЛУЦЬК ЛЬВІВ ІВАНО-ФРАНКІВСЬК ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ ВІННИЦЯ КИЇВ

Івано-Франківськ — 10 жовтня (понеділок),
Центр підвищення кваліфікації держслужбовців (навпроти кінотеатру «Космос»):
Початок о 19 годині.

ЖИВИЙ ЗВУК

proactive.fm

ЗАПРОШУЄМО

на Богослужіння в церквах християн віри євангельської:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Довженка, 13; НЕДІЛЯ - 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.

Хмельницька область

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46;
НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;

КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:

Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94 НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ШУМСЬК, вул. Віпійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.

ІТАЛІЯ

Російськомовна церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», РИМ, зона Топ Сапієнса,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. 39-32-97-35-26-92.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІЯНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 21.30 — «Жива надія»

ЩОСЕРЕДИ

о 21.15 — «Новий вимір»

ЩОЧЕТВЕРГА

о 20.40 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОП'ЯТНИЦІ

о 21.15 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірую»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірую і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилях «Промінь» —
передача для дітей «Стежинка»

**ЗАПРОШУЄМО на Богослужіння
в Івано-Франківській церкві
християн віри євангельської:**

ЩОСЕРЕДИ —
о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ —
о 10 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.



ВІРУЮ

№ 9 (152)
вересень 2011 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 2600200007923 ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: **76002, м. Івано-Франківськ,**
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viruyu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.